

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. Благоевград, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТИРИНАДЕСЕТИ СЪСТАВ,
в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Катя Сукалинска

при участието на секретаря Лозена Димитрова
като разгледа докладваното от Катя Сукалинска Търговско дело №
20211200900133 по описа за 2021 година

Производството по настоящото т.д.№133/2021г. по описа на Окръжен съд-Благоевград е образувано по искова молба на Ф. Ф. Б., ЕГН *****, с.П., общ.С., обл.Благоевград, мах.“***“ №1, чрез адв.Р. М., против ****“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.София 1301, ж.к.“***“, представлявано от А. П.Л. и Р.К.Д..

В исковата молба /и в допълнителната такава/ се твърди, че на 03.09.2020г., около 15:00 ч., на път II-19, на км.89+400 м., посока от с.** - разклона с.**, ищецът е пострадал при пътно-транспортно произшествие, при което водачът на лек автомобил марка и модел „Ситроен Берлинго“ с рег.№ СА ** РВ – К. И. П., извършил неправилна маневра за завиване наляво, за да навлезе в крайпътна територия, при която не пропуснал движещия се по път с предимство мотоциклет марка и модел „Кавазаки 3х600“, с рег.№СА ** В, управляван от ищеца Ф. Ф. Б., с което нарушил правилата за движение и реализирал ПТП. Сочи се, че за произшествието е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №44/2020г., а на водача на лекия автомобил е издаден АУАН №GA259411/03.09.2020г., а впоследствие и наказателно постановление.

Твърди се, че след злополуката пострадалият Ф. Ф. Б. е транспортиран в МБАЛ „Иван Скендеров“ ЕООД - Гоце Делчев с оплаквания за силни болки в цялото тяло, областта на дясната ръка и ключицата, затруднени и ограничени движения на десния горен крайник, болки в областта на гърдите и ребрата, наранявания по крайниците и други. Назначени са му различни изследвания и прегледи. Извършени са рентгенографии на дясното рамо, дясната гръдна половина и ребра и е установено, че Ф. Б. е получил фрактура на дясната ключица. Предписана му е медикаментозна терапия и той е освободен за провеждане на лечение в домашни условия.

В исковата молба се сочи, че на 08.09.2020г. Ф. Б. е прегледан от ортопед-травматолог, който установява: болезненост в областта на дясна ключица и гръдна половина, насиняване и оток в областта на ключицата, крепитации на същата - счупване на дясна ключица; разкъсно-контузни рани по пръстите на двете ръце няколко на брой, слабо кървящи с размери около 1 см.; охлузване на десен лакът с размери 3-5 см. латерално; двете колена с множество охлузвания с различни размери; десен глезен с насиняване и оток, придружен със силна болка; охлузване на лява глутеална област с размери 5-8 см.; ограничени движения на дясна ръка в раменна става и други. В резултат на прегледа, лекарят заключава, че при преживяното ПТП Ф. Б. е получил: фрактура на дясна ключица; ВЛК регио ахили синистра; контузио манус декстра; хематома траватика регио глутеи синистра ет феморис антериор декстра и др.

Сочи се, че поради получените увреждания и продължителния възстановителен период Ф. Б. не може да изпълнява трудовите си задължения и използва болнични поради временна неработоспособност в продължение на два месеца и половина. Във връзка с проведеното лечение е заплатил сума в общ размер на 161.80 лв. за медикаменти, описани във Фактура №748/13.09.2020г. Освен това, пътният инцидент му причинил множество болки и страдания. Същият изпитвал трудности в ежедневието си поради увреждането на по-активната и силна дясна ръка. Не можел свободно да извършва движения с десния горен крайник. Изпитвал умалвяване, дискомфорт и мравучкане в областта на счупването. Не можел да лежи на дясната си страна. Страдал от слабост в ръцете и липса на сила поради травмите на горните крайници и раните по тях. Оплаквал се от болки в краката, подуване на глезените и лесна уморяемост при продължително ходене или стоене в изправено положение. Избягвал да излиза навън, тъй като се срамувал от раните, охлузванията и хематомите по видимите части на тялото, като силно ограничил социалните си контакти. Поради главоболието, дискомфорта и страданията, които изпитвал, бил изнервен и неспокоен. Изпитвал трудности при обличане и други елементарни битови дейности, като не можел сам да се обслужва и бил зависим от грижите на своите близки. Изживеният стрес от произшествието рефлектирало и върху общото му емоционално състояние. Инцидентът повлиял отрицателно върху психологическото му състояние. В резултат на ПТП станал раздразнителен, с честа смяна на настроенията, изпитвал чести приливи на чувство на безпокойство и притеснение, особено когато оставал сам. Изпитвал неувереност и страх от МПС. Станал неспокоен и неуравновесен. Избухвал без причина и после страдал от чувство на съжаление. Често се натъжавал, спомняйки си ужаса, изживян при произшествието, в което е пострадал. Стръскал се на сън и не можел да спи спокойно. Бил напълно променен след преживяното. Все още не бил възстановен и продължавал да изпитва болки и страдания от получените наранявания.

В исковата молба се сочи, че към датата на ПТП за лек автомобил марка и модел „Ситроен Берлинго“ с рег.№ СА ** РВ е имало валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ЗАД „ОЗК Застраховане“ АД, с полица №BG/23/***, валидна от 02.11.2019г. до 01.11.2020г. Ищецът Ф. Б. отправил до застрахователя ЗАД „ОЗК

Застраховане“ АД претенция съгласно Молба вх.№ЦУ-99-8261/18.11.2020г. с искане да бъде определено и изплатено дължимо застрахователно обезщетение, по която била образувана щета №**г. С писмо изх.№ЦУ-99-8812/14.12.2020г. ищецът бил уведомен, че му е определено обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в размер на 4 161.80 лв. – 4 000 лв. за неимуществени вреди и 161.80 лв. за имуществени вреди. Така определеното обезщетение му било изплатено.

Според ищеца определеното от застрахователя обезщетение е силно занижено по размер, като счита, че справедливото обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди възлиза на сумата от 30 000 лв., а на имуществените – 161.80 лв., или общо 30 161.80 лв. Поради това застрахователят му дължал още 26 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди.

До съда е отправено искане да постанови решение, с което да осъди ответното дружество ЗАД „ОЗК Застраховане“ АД да заплати на ищеца Ф. Ф. Б. сумата от 26 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, причинени в резултат на ПТП от 03.09.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото ПТП – 18.11.2020г. до окончателното изплащане.

В отговора на исковата молба /и в допълнителния такъв/ ответното дружество ЗАД „ОЗК Застраховане“ АД оспорва предявения иск като неоснователен. Оспорва се процесният пътен инцидент да е настъпил по вина на водача на застрахованото при застрахователя моторно превозно средство. Възражава се пострадалият да е претърпял всички описани в исковата молба увреждания, евентуално – същите да са настъпили в резултат на процесното събитие от 03.09.2020г.

Направено е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, като в тази връзка се излагат следните фактически твърдения – сочи се, че пострадалият Ф. Б. е управлявал процесния мотоциклет с превишена и несъобразена скорост, поради което не е успял да предприеме съответната спасителна маневра, за да избегне сблъсъка между двете ППС; пострадалият е загубил равновесие и е паднал, като между двете превозни средства не е имало никакво съприкосновение; пострадалият не е пътувал с изправен мотоциклет, поради което е загубил баланс и не е успял да спре ефективно; пострадалият не е пътувал с нужната екипировка /предпазно яке, панталон и екипировка от гръбни, гръдни и вратни протектори/, поради което са настъпили и твърдените травми; пострадалият е управлявал мотоциклета без предпазна каска. Навежда се довод, че приносът на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат е основание за намаляване на размера на застрахователното обезщетение. Твърди се, че по отношение на ищеца не е провеждано качествено лечение и рехабилитация, което от своя страна се отразявало негативно на претърпените болки и страдания, продължителността на оздравителния процес и въобще на пълното му възстановяване. Ответникът счита, че изплатеното от застрахователя обезщетение в размер на 4 161.80 лв. отговаря на реално претърпените от ищеца имуществени и неимуществени вреди. Прави се възражение за прекомерност на претендираното застрахователно обезщетение като несъответстващо на принципа за справедливост по чл.52 от ЗЗД. Оспорва се акцесорната

претенция за лихва за забава, вкл. нейния размер и начален момент.

Ищецът Ф. Ф. Б. се явява лично в съдебно заседание и дава обяснения. Представлява се от надлежно упълномощен адвокат, който поддържа предявения иск и пледира за уважаването му по подробно изложени в хода на устните състезания съображения.

Ответното дружество „ОЗК Застраховане“ АД в съдебно заседание се представлява от процесуален представител, който оспорва иска по основание и размер и моли за отхвърлянето му.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

На 03.09.2020г. около 15 ч. по път II-19, в района на км.89+400 в посока с.** – гр.Гоце Делчев, на около 120 м. преди разклона за с.М., със скорост от 50 км/ч се движил лекотоварен автомобил марка и модел „Ситроен Берлинго“ с рег.№СА ** РВ, управляван от правоспособния водач К. И. П. на 55г. Пътното платно било двупосочно, разделено с маркировка тип „М-3 Единична прекъсната линия“, валидна за движещите се в двете посоки. Профилът на пътя бил хоризонтална права. Пътят бил сух. Ограничението на скоростта било 50 км/ч, въведено със знак В 26 „Забранено е движението със скорост по-висока от означената“, до който бил поставен и предупредителен пътен знак А28 „Кръстовище с път без предимство отляво“. Пътните знаци се намирили отдясно на пътя, на около 140 м. преди кръстовището за с.М.. Лентата за движение в посока с.** – гр.Гоце Делчев била със собствена ширина от 3.45 м. Лентата за движение в посока гр.Гоце Делчев – с.** била със собствена ширина от 3.5 м., на която имало уширение /крайпътна отбивка/ с дължина 70 м. и ширина 3.6 м. В същото време в същата посока зад лекотоварния автомобил „Ситроен Берлинго“ с рег.№СА ** РВ се движил друг тежкотоварен автомобил със скорост около 50 км/ч, а зад него се движил мотоциклет „Кавазаки“ с рег.№СА ** В, управляван от правоспособния водач Ф. Ф. Б. на 34г. Той също се движил със скоростта на транспортния поток от 50 км/ч. Мотоциклетистът бил с поставена предпазна каска, бил облечен с предпазно яке и ръкавици, а отдолу - с анцуг. Габаритите на движещия се тежкотоварен автомобил, разположен между мотоциклета и лекотоварния такъв, не позволявали на двамата водачи да имат видимост един към друг. Водачът на мотоциклета предприел маневра изпреварване, за извършването на която ускорил от 50 км/ч до 85 км/ч, без да вижда, че пред движещия се пред него тежкотоварен автомобил, има друг лекотоварен автомобил „Ситроен Берлинго“. След като нямал видимост към лекотоварния автомобил, мотоциклетистът не възприел подадения от водача светлинен сигнал за предприемане маневра завой наляво. Водачът на мотоциклета решил да изпревари и двата товарни автомобили. В момента, когато разстоянието между мотоциклета и лекотоварния автомобил „Ситроен Берлинго“ било 16.5 м., водачът П. предприел маневрата завой наляво, за да отбие в пътното уширение, навлизайки в насрещната лента за движение, по която в този момент зад него се движил мотоциклетиста. Водачът П. предприел маневрата, без да забележи, че по същото време в съседната лента се движи мотоциклета.

Възприемайки го, водачът на мотоциклета задействал спирачната система, която била изправна, като намалил скоростта до 65 км/ч и наклонил мотоциклета надясно, опитвайки се да се върне в дясната лента, тъй като в този момент автомобилът бил разположен косо на пътя. Но не успял да предотврати удара и се ударил в задна дясна част на автомобила. Вследствие на сблъсъка мотоциклетът паднал на пътното платно заедно с мотоциклетиста. Водачът П. слязъл от автомобила, помогнал да мотоциклетиста да се изправи. Видял, че Б. има външни охлузвания и се оплаква от болки в дясното рамо. Качил го на колата и го закарал до Спешния център на болницата в гр.Гоце Делчев, където на Б. бил направен преглед и рентгенови снимки.

В болничното заведение пристигнал и полицейски служител – св.А. С., който снел обяснения от двамата водачи във връзка с настъпилото пътнотранспортно произшествие. Посетил и мястото на произшествието заедно с водача П. за изясняване на обстоятелствата около пътния инцидент. Бил съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица ведно с Плансхема. На водача на лекотоварния автомобил К. П. бил съставен АУАН №20-0266-000710/03.09.2020г. за извършено нарушение по чл.25, ал.1 от ЗДвП - за това, че на 03.09.2020г. в 15 ч. на км.89+400 с.** посока разклона с.М., управлявайки товарен автомобил марка „Ситроен Берлинго“ с рег.№ СА ** РВ, собственост на „Български пощи“ ЕАД гр.София, извършва неправилна маневра навиване наляво, като не пропуска попътното движещия се мотоциклет с рег.№СА00-28В, сблъскват се и допускат ПТП. Въз основа на съставения АУАН, било издадено Наказателно постановление №20-0266-000710/21.10.2020г., с което водачът П. бил санкциониран с глоба по чл.179, ал.2 във вр. с чл.179, ал.1, т.5 от ЗДвП.

Възприетият от съда механизъм на пътнотранспортното произшествие се установява от първоначалното и допълнителното заключение на съдебно-автотехническата експертиза, изготвена от вещото лице инж.Ж. С., ведно с разпита на вещото лице в съдебно заседание, както и от приобщените по делото гласни и писмени доказателства, които са еднопосочни и безпротиворечиви.

Първоначалното заключение на САТЕ е изготвено, без вещото лице да е съобщило всички събрани по делото гласни доказателства. Но още при изслушването на това заключение в съдебно заседание, вещото лице е уточнило, че не е възможно да съществува ситуация, при която мотоциклетистът да се движи след лекотоварния автомобил, след което да предприеме изпреварване на същия и в момента, когато се намира в насрещната лента успоредно на автомобила, водачът П. да е предприел маневрата завой наляво. Това е така, тъй като при подобно разположение на двете МПС и установените скорости на движение на същите, мотоциклетистът би изпреварил автомобила, без да се стигне до засичане. Ето защо и съдът намира, че твърденията на ищеца за подобен механизъм на ПТП не кореспондират с действителността. Същите влизат в колизия и с показанията на св.А. С., който твърди, че водачът Б. е заявил пред него, че е изпреварвал друго МПС и се е намирал в лявата лента, когато П. е завил наляво. В същото време е очевидно, че Б. е имал намерение да изпревари освен лекотоварния автомобил, и лекотоварния такъв. В противен случай

след изпреварването на тежкотоварния автомобил, той безпроблемно е щял да се прибере в дясната лента, независимо от предприетото отклонение наляво от водача П.. В допълнителното заключение, както и при изслушването му в съдебно заседание, вещото лице е описало схемата на самото изпреварване - мотоциклетистът Б. е предприел изпреварване на движения си пред него тежкотоварен автомобил, но заради габаритите на последния, мотоциклетистът не е имал видимост към лекотоварния автомобил, но въпреки това е предприел изпреварване и на двете МПС. Твърденията на ищеца Б., че лекотоварният автомобил не е подал светлинен сигнал за промяна на посоката си, останала недоказани. От показанията на св.П. се установява, че такъв е бил подаден своевременно. В същото време в своите обяснения ищецът Б. сам признава, че предвид габаритите на движещия се пред него тежкотоварен автомобил, в момента, в който е предприел изпреварването, не е имал видимост и не е видял, че пред тежкотоварния автомобил се движи друга кола.

Вещото лице е изчислило, че опасната зона за спиране на водача на мотоциклет „Кавазаки“ при скорост от 85 км/ч е 66.7 м. Дадено е заключение, че при движение на мотоциклета със скорост от 85 км/ч водачът не е имал техническа възможност да предотврати удара при своевременно задействане на спирачната система. Разстоянието, което мотоциклетистът е изминал от възникване на опасността до мястото на удара, е 30.5 м.

Експертът е дал заключение, че причините за настъпване на пътно-транспортното произшествие са, че водачът на лекотоварния автомобил „Ситроен Берлинго“, преди да започне маневрата завой наляво, е трябвало да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Преди предприемане на маневра завой наляво водачът е трябвало да се движи плътно и успоредно на осевата линия между двете ленти за движение. При това позициониране водачът П. е имал видимост през лявото странично огледало за обратно виждане и за времето от 2.73 сек. е можел да възприеме мотоциклетиста, тъй като пътят е права хоризонтална отсечка. Същият не би възприел мотоциклета в случай, че не е бил правилно позициониран преди предприемане на маневрата.

Като причина за пътния инцидент експертът сочи и поведението на водача на мотоциклета, който е извършвал маневра изпреварване в участък от пътя с прекъсната разделителна линия, но с въведено ограничение на скоростта от 50 км/ч, а той се е движил с 85 км/ч – ако се е бил движил с максимално разрешената скорост от 50 км/ч, не би станало ПТП, тъй като движейки се със скоростта на автомобила преди него, мотоциклетистът не би предприел маневра изпреварване.

Описаният от вещото лице механизъм на пътно-транспортното произшествие се потвърждава от показанията на св.К. П. и св.А. С., които са непротиворечиви помежду си.

Вследствие на ПТП са нанесени телесни увреждания на Ф. Б.. От заключението на изготвената съдебно-медицинска експертиза на вещото лице д-р А. С. се установява следното: В резултат на пътно-транспортното

произшествие ищецът Ф. Ф. Б. е получил следните увреждания – счупване на дясна ключица и контузии в областта на лявата глутеална област, двете колена, десен глезен. Получената фрактура на ключицата е довела до трайно затруднение във функцията на десния горен крайник за повече от един месец. Получените увреждания могат да се определят като лека до средна тежест. Пострадалият е провел консервативно лечение за фрактурата на дясната ключица – имобилизация „задна осморка“. За контузиите в областта на горните и долните крайници е ползвал медикаменти, предназначени за третиране на повърхностни наранявания по тялото /охлузвания, контузии, хематоми/. Вещото лице е дало заключение, че ищецът е спазвал лекарските предписания. Търпял е болки и страдания 2-3 месеца след ПТП, като през първата седмица след счупването е имал значителни по интензитет болки в областта на десния раменен пояс, след което същите значително са намалели и са се изразявали по-скоро в дискомфорт от носенето на превръзката за имобилизация на фрактурата и ограничената подвижност на крайника. За периода, през който е носил имобилизацията „задна осморка“, е имал нужда от чужда помощ, като този период е от 30 до 40 дни.

Контузиите в областта на лявата глутеална област, двете колена, десен глезен се възстановяват за период от около 2-3 седмици.

Пострадалият е съобщил за проведена рехабилитация 1-2 пъти. Експертът е уточнил, че по литературни данни неусложнените фрактури на ключицата се възстановяват напълно, без остатъчна симптоматика в повече от 90% от случаите. Експертното заключение е, че за възстановяването след фрактура на клавикулата, рехабилитацията не е от чак толкова голямо значение за възстановяването на функцията на крайника. Според вещото лице при претърпяното ПТП ищецът е бил с предпазна каса, за което съди по липсата на травми по главата. Установените наранявания в областта на крайниците показват, че по-скоро е бил без протектори за коленете и лактите.

Вещото лице е констатирало, че към настоящия момент пострадалият е в добро общо състояние, като може да извършва движения в дясна раменна става в пълен обем. При палпация се опипва лека деформация в средната трета на дясната ключица, което е без функционално и козметично значение. Ищецът съобщавал, че в момента има леки болки в областта на фрактурата при натоварване и промяна във времето.

Експертното заключение е, че фрактурата на клавикулата добре отговаря да е в пряка причинно-следствена връзка с претърпяното от Ф. Ф. Б. ПТП.

За претърпените от ищеца неимуществени вреди по делото са разпитани свидетелите Светлана Б. и Вергил Хаджиев.

Св.Вергил Хаджиев твърди, че на 03.09.2020г. получил обаждане от Ф. Б., с което го уведомил, че е претърпял ПТП с мотор. Свидетелят отишъл в Спешния център в болницата в гр.Гоце Делчев, където ищецът бил приет, за да му бъдат направени изследвания и снимки. Свидетелят възприел охлузвания по ръцете и краката на ищеца, както и деформирано дясно рамо. Твърди, че ищецът бил облечен с предпазно яке за мотор, което било скъсано от дясната страна на протекторите, имал и предпазна каска. След прегледите, свидетелят закарал с личния си автомобил ищеца до дома му. Свидетелят сочи, че за период от около 10 дни състоянието на ищеца не било добро –

изпитвал силни болки, от които се оплаквал, не можел да се обслужва сам, а съпругата му помагала за обличане и тоалет. Имал ограничения в движението, не можел да шофира. Сочил, че носил осмorkата около 2-3 месеца. От изписаните му лекарства получил алергична реакция. Според свидетеля катастрофата се отразила и върху психиката на ищеца – затворил се, изпитвал срам от нараняванията, които е получил, не искал да излиза навън, притеснявал се да шофира и станал по-внимателен, не му било приятно да говори за катастрофата. Към настоящия момент ищецът се оплаквал от болки в областта на рамото при тежка работа или промяна във времето.

Св.Светлана Б. заявява, че на 03.09.2022г. съпругът ѝ Ф. Б. се прибрал от болницата в лошо състояние – ключицата му била счупена, имал охлузвания навсякъде, единият му крак бил ударен на стъпалото и не можел да ходи, имал видима деформация на ключицата. Якето му било скъсано, а каската била в кръв. Сочил, че съпругът ѝ носил осмorkата 3 месеца. Изписани му били лекарства, от които получил алергична реакция. Ищецът бил в тежко състояние около 10-15 дни – изпитвал силни болки, за които пиел обезболяващи, не можел да се облича и къпе сам, без нейна помощ, можел да спи само по гръб, не излизал. Страдал, че състоянието му не позволява да отиде на работа; срамувал се от случилото се и не искал да излиза навън, за да не го разпитват за катастрофата. След махане на каишките, имал болки при раздвижване и два пъти отишъл на рехабилитация. И сега при вдигане на предмети ищецът изпитвал болка.

Видно от приложени Болнични листове №Е20201675134/04.09.2020г., №20201835188/17.09.2020г. и №Е20201835236/19.10.2020г., ищецът Ф. Ф. Б. е бил в отпуск поради временна неработоспособност 64 дни, в периода от 03.09.2020г. до 15.11.2020г.

По делото се установява, че към датата на ПТП за лекотоварен автомобил марка „Ситроен Берлинго“ с рег.№ СА ** РВ, управляван от К. И. П., е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ в Застрахователно акционерно дружество „ОЗК – Застраховане“ АД - застрахователна полица №BG/23/***/18.10.2019г., със срок на валидност от 02.11.2019г. до 01.11.2020г.

На 18.11.2020г. ищецът Ф. Ф. Б., чрез пълномощника си адв.Р. М., подал в ответното дружество **** АД молба вх.№ЦУ-99-8261/18.11.2020г. с искане да му бъде изплатена сумата от 40 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от причинените му увреждания от пътно-транспортното произшествие, както и сумата от 161.80 лв. за претърпените имуществени вреди – разходи за медикаменти. По делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на ищеца е определено и изплатено обезщетение за имуществени вреди в размер на 161.80 лв. и за неимуществени вреди в размер на 4 000 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.429, ал.1 от КЗ, с договора за застраховка „Гражданска отговорност“ застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и

неимуществени вреди. Разпоредбата на чл.432 от КЗ предвижда, че увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетение пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване изискванията на чл.380 от КЗ. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните кумулативни елементи: 1) застрахованият виновно да е увредил пострадалото лице, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното деяние на застрахования; 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между деликвента и ответника-застраховател; 3) отправяне към застрахователя на писмена застрахователна претенция от увредения, ведно с предоставяне на пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извършат плащанията от страна на застрахователя, освен в случаите на възстановяване в натура. Предпоставка за допустимост на прекия иск срещу застрахователя е застрахователят да не е платил в срока по чл.496, да е отказал да плати обезщетение или увреденото лице да не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение по арг. от чл.498, ал.3 от КЗ. Разпоредбата на чл.498, ал.3 от КЗ обвързва допустимостта на прекия иск по чл.432 от КЗ от наличието на започната процедура за доброволно уреждане на отношенията между увреденото лице и застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и изтичането на тримесечен срок от предявяване на претенцията пред застрахователя или пред негов представител /чл.496 от КЗ/.

В настоящия случай по делото се установи, че към датата на настъпване на застрахователното събитие – ПТП от 03.09.2020г. за лекотоварен автомобил марка „Ситроен Берлинго“ с рег.№ СА ** РВ, е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ в Застрахователно акционерно дружество „ОЗК – Застраховане“ АД - застрахователна полица №BG/23/***/18.10.2019г., със срок на валидност от 02.11.2019г. до 01.11.2020г. Застраховани лица по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите са собственикът, ползвателят или държателят на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко друго лице, което извършва фактически действия по управлението и ползването на моторното превозно средство /чл.477, ал.2 от КЗ/. Към момента на събитието лекотоварен автомобил марка „Ситроен Берлинго“ с рег.№ СА ** РВ е бил управляван от лицето К. И. П., който има качеството на застрахован. По делото се установява, че пострадалото лице Ф. Ф. Б. е отправил към застрахователя писмена застрахователна претенция на 18.11.2020г., заведена с вх.№ЦУ-99-8261/18.11.2020г. На ищеца в качеството на увредено лице е било определено и изплатено обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер на 4 000 лв., с чийто размер той не е съгласен, което обуславя и допустимостта на предявения от него пряк иск срещу застрахователя.

Според съда е осъществен и следващият елемент от описания по-горе фактически състав на имуществената отговорност на застрахователя, а именно - виновно противоправно деяние на деликвента, с което са причинени

вреди на увреденото лице. От събраните по делото доказателства се установи, че на 03.09.2020г. около 15 ч. по път II-19, в района на км.89+400 в посока с.** – гр.Гоце Делчев, на около 120 м. преди разклона за с.М., е настъпило пътнотранспортно произшествие между лекотоварен автомобил марка и модел „Ситроен Берлинго“ с рег.№СА ** РВ, управляван от К. И. П. и мотоциклет „Кавазаки“ с рег.№СА ** В, управляван от Ф. Ф. Б., вследствие на което са причинени телесни увреждания на водача Ф. Б.. Механизмът на ПТП и вината на водача на лекотоварния автомобил марка се доказват от приобщените по делото доказателства, вкл. от заключението на съдебно-автотехническата експертиза. Ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП посредством ангажирането на доказателства – разпит на свидетели, вкл. и чрез назначаване на вещи лица, ако преценката на фактите от значение за механизма на ПТП изисква специални познания, които съдът не притежава. При съвкупната оценка на събраните доказателства и съобразно заключението на вещото лице по САТЕ, съдът приема, че една от причините за настъпилото ПТП е виновното и противоправно поведение на водача на лекотоварен автомобил „Ситроен Берлинго“ – К. И. П., който при управление на МПС е нарушил следните правила за движение по пътищата, регламентирани в ЗДвП и ППЗДвП – чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП: „Всеки участник в движението по пътищата: 1. с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди.“; чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДвП: „Водач на пътнотранспортно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътнотранспортно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение“; „При извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея“; чл.84, ал.3 от ППЗДвП: „Водачът на нерелсово пътнотранспортно средство, завиващо наляво или надясно за навлизане в крайпътна територия, като двор, предприятие, гараж, паркинг, бензиностанция и други подобни, е длъжен да пропусне пътните превозни средства и пешеходците, движещи се по пътя, който той напуска.“.

В нарушение на горепосочените правила за движение по пътищата, К. И. П. като водач на пътнотранспортно средство, не е изпълнил задължението си по чл.25, ал.1 ал.2 от ЗДвП, преди да извърши маневра завиване наляво за навлизане в крайпътна територия, която е свързана с навлизане изцяло в съседната пътна лента, да пропусне движещото се по нея друго МПС – мотоциклет „Кавазаки“. От заключението на съдебно-автотехническата експертиза се установява, че при правилно позициониране на водача П. преди предприемане на маневрата завой на ляво, а именно позициониране плътно и успоредно на осевата линия, същият е имал техническа възможност преди

предприемането на маневрата, да възприеме мотоциклетиста, тъй като е имал видимост назад към лентата за насрещно движение през лявото странично огледало за обратно виждане. Вещото лице е определило времето, през което мотоциклетът е бил в зоната на видимост на водача П. на 2.73 секунди, което е по-голямо от времето, нужно на П. да насочи погледа си към огледалото – около 5 с. При правилно позициониране водачът на лекотоварния автомобил е имал възможност да възприеме мотоциклетиста и да го пропусне да мине покрай него, за да може последният да извърши започналото изпреварване в лентата за насрещно движение. Вместо това П. е предприел маневрата завой наляво и е навлязъл в насрещната лента, без преди това да се убеди, че по нея не минават други участници в движението, които са поставени в опасност. Вещото лице е уточнило, че водачът не би възприел мотоциклета в случай, че не е бил правилно позициониран преди предприемане на маневрата. Неоснователни са възраженията на ответната страна, че за водача на лекотоварния автомобил не съществува задължение да се разположи близо до осевата линия преди завой наляво, защото така би нарушил разпоредбата на чл.15, ал.1 от ЗДВП, която изисква водачът на МПС да се движи възможно най-вдясно на платното за движение. В съдебната практика се приема, че ако се предприема маневра като изпреварване, заобикаляне и т.н. водачът на МПС няма задължението да се движи възможно най-вдясно на платното за движение. Следователно водачът е имал възможност и е бил длъжен да предвиди, че поради допуснатите от него нарушения на правилата за движение по пътищата, с деянието си може да причини ПТП с настъпване на вредоносен резултат. При конкретната пътна обстановка мотоциклетистът е можел обективно и субективно да бъде възприет, за да може водачът на автомобила да го пропусне и да избегне пътно-транспортно произшествие.

Основателни са доводите на ответната страна за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия поради допуснати от него нарушения на правилата за движение по пътищата, които са в пряка причинна връзка с вредоносния резултат.

В качеството си на водач на моторно превозно средство пострадалият Ф. Ф. Б. е извършил нарушение на разпоредбите на чл.21, ал.2 във вр. с ал.1 от ЗДВП, като е нарушил забраната да превишава скоростта на движение от 50 км/ч, сигнализирана с пътен знак В26. Пострадалият първоначално се е движил със скоростта на транспортния поток в рамките на ограничението от 50 км/ч, но за да извърши маневрата изпреварване на движещите се пред него с тази скорост тежкотоварен и лекотоварен автомобил, същият при изпреварването е ускорил до 85 км/ч, с което е нарушил въведената с пътен знак забрана. Пострадалият е бил длъжен да се движи със скорост в рамките на ограничението за конкретния пътен участък. Ако беше продължил да се движи с максимално разрешената скорост от 50 км/ч, не би станало ПТП, тъй като движейки се със скоростта на автомобила преди него, не би могъл да го изпревари респ. не би предприел маневра изпреварване, която изисква движение с по-висока скорост от тази на изпреварваното МПС. В този смисъл не могат да бъдат споделени доводите на процесуалния представител на ищеца, че липсва съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, тъй като дори при движение на последния със скорост от 50 км/ч, за него не е съществувала техническа възможност да предотврати

сблъска. Следва да се държи сметка за механизма на пътнотранспортното произшествие и в частност, че същото е настъпило при извършване на маневра изпреварване от страна на мотоциклетиста. Ако мотоциклетистът се беше движил с ограничената от закона скорост от 50 км/ч, той няма как да изпревари движещите се пред него МПС, респ. не би се намирал в лентата за насрещно движение и за него не би възникнала опасност, за която следва да се изчислява разстоянието на опасна зона за спиране. Забраната за ограничение на скоростта е въведена, защото предварително са предвидени конкретните възможности за възникване на опасност - съществуващото пътнотранспортно произшествие е една от хипотезите, изискваща ограничение на скоростта на пътя. Затова за водача не съществува задължение да ги предвижда, а е длъжен да се съобрази със забраната. Забраната дава възможност на водача независимо от характера, вида, механизма, произхода и посоката на препятствието, винаги да е в състояние да предотврати сблъска. Превишавайки допустимите стойности на скоростта на движение, водачът на МПС винаги се поставя в невъзможност адекватно да реагира на обстоятелствата, житейски и експертно наложили ограничението. Такъв е и конкретният случай, при който при движение в рамките на ограничението, за мотоциклетиста не би могло да възникне конкретното препятствие на пътя.

Управлението на МПС с превишаваща разрешената за пътния участък скорост поначало означава и движение с несъобразена скорост. Трябва да се държи сметка за различията между разрешена и съобразена скорост, уредени съответно в чл.21 и чл.20, ал.2 от ЗДвП. Първата от тях е максимално допустимата от закона за дадения пътен участък и за съответния вид моторно превозно средство, а втората е тази, която водачите следва да изберат с оглед особеностите на конкретната пътна обстановка и реалното проявление на посочените в чл.20, ал.2 от ЗДвП неблагоприятни фактори и която по необходимост винаги е по-ниска от разрешената. При това колкото повече и по-интензивни са неблагоприятните пътни условия, толкова по-малка е величината на съобразената скорост, респ., толкова по-голяма е разликата ѝ с разрешената такава. Разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДП задължава водача на моторно превозно средство да избере скорост, съобразена с отрицателното влияние на всички онези фактори, които усложняват конкретната пътна обстановка, за да може да спре пред всяка предвидима опасност на пътя и предотврати настъпването на пътнотранспортно произшествие (общественоопасните последици). Посочената разпоредба го задължава при избиране на скоростта на движението да се съобразява с конкретната пътна обстановка, в т.ч. с условията на видимост.

Такова изискване поставя и разпоредбата на чл.25, ал.1 от ЗДвП. Утвърдена е съдебната практика във връзка с приложението на чл.25, ал.1 от ЗДвП, че водачът, който има намерение да направи каквато и да е маневра /в случая да премине в друга пътна лента за изпреварване/, е длъжен преди да я започне, да се убеди, че няма да създаде опасност за движението и че преценката за безопасността на движението трябва да се извършва преди маневрата, и само след като водачът се убеди в липсата на опасност на пътя или в липсата на възможност да се появи такава опасност на пътя с оглед мястото на пътното платно и времето, за което може да осъществи маневрата. Предприемането на маневра изпреварване следва да се предшества от възприемането на пътната

обстановка пред моторното превозно средство. Предварителната преценка, която водачът на едно моторно превозно средство е длъжен да извърши преди промяна на посоката на движение, обхваща възприемането на пътната обстановка както в близост, така и в далечина, за да може да прецени дали условията за маневрата са безопасни.

В конкретния случай ищецът Ф. Б. е предприел маневра изпреварване едновременно на две МПС - на движещия се пред него товарен автомобил и на лекотоварния автомобил „Ситроен Берлинго“, без да е имал видимост към лекотоварния автомобил. Предприел е маневрата, без да се убеди, че превозното средство, което ще изпреварва, не е подало сигнал за изменение на посоката си на движение наляво. Не се е убедил, че има видимост, свободен път на разстояние, достатъчно за изпреварване, и че може да заеме място в пътната лента пред изпреварваното пътено превозно средство, без да го принуждава да намалява скоростта или да изменя посоката си на движение. С това свое поведение ищецът е нарушил разпоредбите на чл.20, ал.2, чл.25, ал.2 от ЗДвП и чл.42, ал.1 от ЗДвП. Основно задължение на всеки водач на МПС е преди предприемането на каквато и да било маневра и при избора на скорост на движение да се съобразява с условията при конкретната пътна обстановка, като поначало следва да се води от важен принцип – очаквано правомерно поведение на останалите участници в движението, каквото в случая се явява извършването на разрешена маневра завой наляво за навлизане в крайпътна територия на водача на лекотоварния автомобил. В настоящата хипотеза пострадалият Б. е предприел двойно изпреварване, без да има видимост каква е пътната обстановка пред тежкотоварния автомобил и без да се убеди, че липсва възможност да се появи опасност за движението. Същият обаче е бил длъжен да предвиди, че е възможно пред тежкотоварния автомобил да се движи друго МПС, което да е подало сигнал за навлизане в намиращата се вляво крайпътна територия и което може да предприеме такава маневра.

Неоснователни са възраженията за допуснато от страна на пострадалия нарушение по чл.137е от ЗДвП, съгласно който водачите на мотоциклети са задължени да използват защитни каски. От гласните доказателства по делото /показанията на св.К. П., А. С., Вергил Хаджиев, Светлана Б./, безпротиворечиво се установи, че пострадалият Ф. Б. е носил предпазна каска. Свидетелските показания кореспондират и на заключението на съдебно-медицинската и съдебно-автотехническата експертиза, според които характера на получените увреждания и обстоятелството, че от инцидента пострадалият няма травми на главата, сочат че е бил с предпазна каска. В закона липсва изискване водачите на мотоциклети да носят специална екипировка от предпазно яке, панталон и екипировка от гръбни, гръдни и вратни протектори, поради което и евентуалното им неносене от страна на пострадалия не представлява противоправно поведение. В настоящия случай от гласните доказателства, както и от съдебно-медицинската експертиза, се установи, че пострадалият е бил екипиран с предпазно яке с протектори и ръкавици, но въпреки това е претърпял счупване на ключицата и охлузвания по ръцете. Не е носил специален панталон, поради което е получил охлузвания по долните крайници. Не се доказва и твърдението на ответника пострадалият да е управлявал неизправен мотоциклет.

За определяне наличието и степента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на увреденото при ПТП лице е от значение съществуването на причинна връзка между поведението на пострадалия и на водача на увреждащото моторно превозно средство, въз основа на която съдът следва да определи обективния принос на всеки от участниците в конкретното ПТП. При преценка поведението на пострадалия решаващият съд следва да има предвид, както нарушенията на правилата за движение по пътищата, допуснати от водача на съответното МПС, така и задълженията на участниците в движението, включително на пострадалия. Съдът трябва да отчита също поведението на пострадалия, всички негови действия и допуснати от него нарушения на правилата за движение по пътищата, като съобрази и относимите правни норми, уреждащи задълженията като водачи на МПС в движението по пътищата. След съпоставяне на поведението и действията на всички участници в съответното ПТП и отчитане тежестта на допуснатите от всеки нарушения, довели до настъпване на вредоносния резултат, съдът следва да определи конкретния принос за причиняване на съответното ПТП на всеки един от участниците и да разпредели отговорността на причиняването на деликта. При определяне степента на съпричиняване е необходимо да бъде установен действителният обем, в който пострадалото лице и деликвентата са допринесли за настъпването на произшествието.

В конкретния случай водачът на процесния лекотоварен автомобил е нарушил разпоредбата на чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДвП. Другата нарушена разпоредба по чл.5 от ЗДвП, съгласно трайната съдебна практика, е норма-принцип, която съдържа общи правила за поведение, които са конкретизирани с други задължителни разпоредби в ЗДвП. Пострадалият от своя страна също е допуснал нарушения на чл.20, ал.2, чл.21, ал.2 във вр. с ал.1 от ЗДвП, чл.25, ал.1 и чл.42, ал.1 от ЗДвП. Съпоставяйки поведението и действията на всички участници в съответното ПТП и отчитайки тежестта на допуснатите от всеки нарушения, довели до настъпване на вредоносния резултат, настоящият съдебен състав счита, че конкретният принос за причиняване на съответното ПТП и вредоносните последици на всеки един от участниците е в размер, както следва: за деликвентата /водача на лекотоварния автомобил К. П./ – 40%; за пострадалия Ф. Б. – 60%. Горният извод на съда относно процента съпричиняване съответства и на съдебната практика при подобни случаи - Определение №869/20.12.2016г. по т. д.№60182/2016г. на ВКС, III г.о.

От събраните по делото доказателства се установява, че вследствие на процесното събитие на ищеца Ф. Ф. Б. са причинени телесни повреди. В настоящия случай съдът взе предвид, че на ищеца са причинени телесни увреждания в различни анатомични области, като най-силни са били болките от счупването на дясната ключица, което му е причинило трайно затруднение във функцията на десния горен крайник за повече от един месец. Същият е претърпял и контузии в областта на лявата глутеална област, двете колена и десен глезен, които сами по себе си са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Според експертизата ищецът е търпял болки и страдания в период от 2-3 месеца след ПТП, като най-интензивни са били през първата седмица. Не се доказаха твърденията на ответната страна по

отношение на ищеца да не е провеждано качествено лечение и рехабилитация. Напротив, от СМЕ се установи, че Б. е спазвал предписания му режим на лечение и рехабилитация.

По отношение размера на обезщетението, което следва да се присъди за претърпените от ищеца неимуществени вреди, законодателят е дал възможност на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение по силата на чл.52 от ЗЗД. Справедливото обезщетяване по смисъла на чл.52 от ЗЗД, означава да бъде определен онзи точен паричен еквивалент не само на болките и страданията, понесени от конкретното увредено лице, но и на всички онези неудобства, емоционални, физически и психически сътресения, които съпътстват същите. Справедливостта изисква сходно разрешаване на аналогични случаи, като израз на общоприетата оценка и възприетото в обществото разбиране за обезвреда на неимуществени вреди от един и същи вид, поради което следва да се съобразява и съдебната практика в сходни хипотези. В настоящия случай съдът съобрази вида на травмите, засягащи няколко анатомични области; интензитета и продължителността на болките – същите са продължили около 2 месеца, но са били по-интензивни първите 10 дни; общият период на възстановяване от травмите и възстановяване на функциите на ръката, който според вещото лице е около 40 дни, с благоприятна прогноза за в бъдеще; обстоятелството, че не се е наложила оперативна намеса, болнично лечение или тежки медикаменти и упойки; периода на ползвания отпуск поради временна неработоспособност; преживения дискомфорт предвид невъзможността ищеца да се обслужва сам за около 10 дни; отражението на увреждането върху психиката му с оглед индивидуалните му особености, възраст и начин на живот – пострадалият е млад човек, като случилото няма необратими последици върху психиката му или начина му на живот. Съдът съобрази и съдебната практика по подобни случаи - Определение №299/04.05.2020г. по т.д.№2021/2019г. на ВКС, I т.о.; Решение №57/01.08.2018г. по т.д.№1677/2017г. на ВКС, I т.о.; Определение №756/28.11.2011г. по т.д.№566/2011г. на ВКС, I т.о.; Определение №292/27.05.2021г. по т.д.№2162/2020г. на ВКС, I т.о.; Определение №572/11.11.2020г. по т.д.№512/2020г. на ВКС, I т.о.; Определение №556/05.12.2018г. по т.д.№1728/2018г. на ВКС, I т.о., Решение №1540/18.07.2014г. по в.гр.д.№1698/2014г. на САС и др. Съдът на последно място съобразно и социално-икономическите условия в страната към датата на настъпване на застрахователното събитие 03.09.2020г. Съдът намира, че справедливият размер на обезщетението възлиза на 15 000 лв. Предвид приетия размер съпричиняване на вредоносния резултат по чл.51, ал.2 от ГПК – 60%, се налага извод, че дължимото от застрахователя обезщетение за търпените от ищеца неимуществени вреди от ПТП е 6 000 лв. По делото е безспорно, че застрахователят вече е заплатил доброволно на пострадалия обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер от 4 000 лв., поради което и исковата претенция следва да се уважи за сумата от 2 000 лв. и да се отхвърли над тази сума до пълния претендиран размер от 26 000 лв.

Частичната основателност на главния иск води до основателност и на акцесорната претенция за законната лихва, считано от уведомяването на

ответника от увреденото лице за настъпването на процесното застрахователно събитие. В чл.429,ал.2, т.2 и чл.493, ал.1, т.5 от КЗ изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите за забава. Следователно застрахователят отговаря за лихвата за забава, когато застрахованият отговаря за тях пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на чл.84, ал.3 от ЗЗД, но само за лихвите за забава в рамките на застрахователната сума и считано от датата на уведомяване от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна – арг. от чл.429, ал.3 и чл.430, ал.1, т.2 от КЗ. В този смисъл е и съдебната практика – Решение №128/04.02.2020г. по т.д. №2466/2018г. на ВКС, I т.о., според което в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл.429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя, а не и от момента на увреждането. При липса на данни по делото, а и твърдения от страните, за по-ранна дата на уведомяване на ответника от застрахования за настъпването на процесното застрахователно събитие, съдът намира, че лихвата за забава се дължи от предявяване на застрахователната претенция от ищеца – 18.11.2020г. до окончателното изплащане на дължимото им обезщетение.

По разноските:

Ищецът не е направил разноски по делото.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да заплати на ответното дружество сторените по делото разноски съразмерно с отхвърлената част от иска: Ответникът е направил следните разноски – 300 лв. – внесен депозит за САТЕ; 250 лв. – внесен депозит за СМЕ; 26 лв. – внесен остатък за СМЕ /от общо дължимия остатък от 46 лв. са внесени 26 лв., след приспадане на подлежащия на възстановяване депозит от 20 лв. за призоваване на свидетеля К. П./; 1 980 лв. за адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС. Възражението на ищцовата страна по чл.78, ал.5 от ГПК е неоснователно, тъй като договореното и изплатено възнаграждение е около минимума по наредбата – по силата на чл.7, ал.2, т.4 във вр. с чл.2, ал.5 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на адвокатското възнаграждение по иска за неимуществени вреди възлиза на 1310 лв., с дължим ДДС съгласно пар.2а от ДР на Наредбата – 262 лв., или 1572 лв. Възнаграждението е уговорено за водене на цялото дело, вкл. за иска за имуществени вреди, от който ищецът се е отказал. Минималният адвокатски хонорар за него възлиза на 300 лв., съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а дължимият ДДС върху него е 60 лв. Тоест минималният размер по наредбата възлиза на 1932 лв., поради което и уговорената сума не се явява прекомерна. Ответникът е останал задължен за сумата от 336 лв. – дължим остатък за САТЕ, която поради липса на плащане към този момент, не следва да се присъжда в тежест на ищеца. От общо дължимия размер на разноските от 2 556 лв. ищецът дължи по съразмерност 2 359 лв.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да заплати по сметка на

съда съобразно уважения размер на иска - сумата от 80 лв. държавна такса, 62.15 лв. за експертизи /общият размер на платените от съда суми за САТЕ и допълнителна САТЕ е 808 лв./ и 3.61 лв. разноски за свидетел /от общ размер 47 лв./.

Водим от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ОСЪЖДА ****“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.София 1301, ж.к.“****, представлявано от А. П.Л. и Р.К.Д. да заплати на Ф. Ф. Б., ЕГН *****, с.П., общ.С., обл.Благоевград, мах.“****“ №1 **сумата от 2 000 лв. /две хиляди лева/**, представляваща застрахователно обезщетение за причинените му неимуществени вреди в резултат на настъпило на 03.09.2020г., около 15 ч., на път II-19, на км. 89+400, посока с.**-гр.Гоце Делчев пътно-транспортно произшествие, настъпило по вина на водача на лекотоварен автомобил марка и модел „Ситроен Берлинго“ с рег.№ СА ** РВ – К. И. П., застрахован по задължителна застраховка гражданска отговорност със застрахователна полица в ****“ АД - застрахователна полица №BG/23/***/18.10.2019г., валидна от 02.11.2019г. до 01.11.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума от 18.11.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен иска над уважения размер от 2 000 лв. до пълния предявен размер от 26 000 лв.

ОСЪЖДА Ф. Ф. Б., ЕГН *****, с.П., общ.С., обл.Благоевград, мах.“****“ №1 да заплати на ****“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.София 1301, ж.к.“****, представлявано от А. П.Л. и Р.К.Д. **сумата от 2 359 лв. /две хиляди триста петдесет и девет лева/**, представляваща сторени по делото разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА ****“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.София 1301, ж.к.“****, представлявано от А. П.Л. и Р.К.Д. да заплати по сметка на Окръжен съд-Благоевград сумата от 80 лв. /осемдесет лева/ държавна такса и сумата от 65.76 лв. /шестдесет и пет лева и 76 ст./ за направени от съда разноски за експертизи и свидетели.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____